

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Увп II 53/05
14.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког, Зоје Поповић, Јелене Ивановић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником суда Вером Маринковић, као записничарем, решавајући по захтеву АА, сада као расељено лице у ББ, за ванредно преиспитивање решења Округног суда у Пећи У. бр. 7/05 од 30.9.2005. године, у предмету старосна пензија, у нејавној седници већа одржаној дана 14.9.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем Округног суда у Пећи одбацује се тужба тужиоца изјављена против оспореног првостепеног решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених - Служба Дирекције у Приштини Р. бр. 2602/1924 од 11.4.2005. године, а којим оспореним решењем је привремено обустављена исплата старосне пензије са даном 09.6.1999. године.

У поднетом захтеву подносилац оспорава законитост побијаног решења Округног суда у Пећи, наводећи да тужилац не може да трпи штетне правне последице због погрешно датог упутства о правном леку у наведеном првостепеном решењу. Са осталих и разлога ближе наведених у поднетом захтеву, предлаже да суд захтев уважи и преиначи решење Округног суда у Пећи.

Испитујући законитост побијене судске одлуке у границама захтева за ванредно преиспитивање на основу чл. 48. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), те оценом навода захтева и списка предмета, Врховни суд Србије је нашао да захтев није основан.

Према образложењу побијаног решења, Округни суд у Пећи је одлучио као у диспозитиву истог са разлога што је нашао да је тужба недозвољена, с обзиром да се против првостепеног решења од 11.4.2005. године које се тужбом оспорава могла по закону изјавити жалба, па како према неспорном ова уопште није била изјављена, то је суд својим решењем применом одредбе чл. 28. ст. 4. Закона тужбу одбацио.

Стога је, и по оцени Врховног суда Србије, правилно побијаним решењем одлучио Округни суд у Пећи када је у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбацио као недопуштену тужбу тужиоца (овде подносиоца захтева). Ово из разлога што је одредбом чл. 99. ст. 1. Закона о пензијском и

инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03 од 02.4.2003. године) прописано да се против првостепеног решења може изјавити жалба органу одређеном општим актом Фонда у року од 15 дана од дана пријема решења, а тужилац према неспорном исту уопште није био изјављивао пре подношења тужбе.

Како подносилац захтева није изјавио жалбу против решења Р-2602/1924 од 11.4.2005. године због погрешне правне поуке у том првостепеном решењу (и пропуста назнаке у образложењу побијаног решења суда), то је странка у смислу одредбе чл. 200. ст. 6. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 33/01) имала право да поднесе жалбу против истог у законском року, с тим што је рок за жалбу имао тећи од дана достављања побијаног решења Округног суда којим је тужба одбачена, као недопуштена. Међутим, с обзиром да према неспорном тужилац пропустом наведеног суда није био о томе и посебно упозорен у образложењу тог решења и будући да због тога исти као странка не може трпети штетне последице у погледу заштите и остваривања својих права и правиних интереса у управном поступку, то Врховни суд Србије налази да се у конкретном случају, сагласно основном начелу заштите права грађана и заштите јавног интереса из чл. 6. ЗУП-а, тај рок за евентуално подношење наведене жалбе од стране истог има рачунати тек од дана достављања му ове пресуде, ако исти као странка није пре тога већ био поднео жалбу надлежном органу.

Цењени су и поменути наводи подносиоца захтева да исти само због погрешне правне поуке наведене на крају оспореног решења од 11.4.2005. године (у којој се констатује да се против тог решења може само тужбом покренути управни спор код наведеног суда у означеном року) није уопште против истог изјављивао жалбу већа само тужбу код означеног суда, па Врховни суд Србије с обзиром на поменуте разлоге налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости побијаног решења Округног суда. Међутим, при том, се указује подносиоцу захтева и да исти због наведеног пропуста првостепеног органа не може сносити штетне последице будући да је за такве случајеве одредбом чл. 200. ст. 6. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01) изричито предвиђено да када је против решења могуће изјавити жалбу, а странка је погрешно упућена да против тога решења нема места жалби или да се против њега може покренути управни спор, рок за жалбу тече од дана достављања решења суда којим је тужба одбачена као недопуштена, ако странка није пре тога поднела жалбу надлежном органу.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је оценио да оспореним решењем није повређен закон на штету подносиоца захтева, па је на основу одредбе чл. 49. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 14.9.2006. године, Увп.П 253/05

Записничар, Председник већа - судија

Вера Маринковић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК